

שמחת הקידושא רבא — שבת פ' וישב כ"ג בכסליו תשפ"ג — ירושלים

כאשר הצעתי לפני כ"ק אדמו"ר שליט"א לערוך השמחה בשבת חנוכה, והטעמתי שימים אלו נקבעו להלל והודאה. אמר שעיקר החשיבות הוא בקריאת השם ולכך יש לערוך השמחה בשבת זו.

אחז"ל [ברכות ז:] לכו חזו מפעלות ה' אשר שם שמות בארץ אל תקרי שמות אלא שמות. יש חשיבות לשם של כל יהודי, זה השייכות והדביקות שלו בהשי"ת, כמ"ש **השפת אמת** [שמות תרל"ג] שבני ישראל נבראו להאיר תוך החושך שבעוה"ז כמו כוכבים בלילה, וזה ענין שמות, כי השם הוא זכר ורמז לגוף הנקרא, וכן שמו ית' הוא מה שניכר בעוה"ז ע"י נפלאותיו וע"י בני המייחדים שמו שיהיה ניכר כבוד מלכותו בעוה"ז זהו בחי' שמו יתברך וכו' ולבחינה זו ירדו בני בגלות כדכ' שמנו קראת בשמך. בשם של כל יהודי יש שייכות לשמו ית' ובזה ניתן לו חיבור ודביקות בו, ושמנו קראת בשמך.

ובגמ' [פסחים נ"ו:] ביקש יעקב לגלות לבניו קץ הימין ונסתלקה ממנו שכינה וכו' אמרו לו בניו שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד אמרו כשם שאין בלבך אלא אחד כך אין בלבנו אלא אחד באותה שעה פתח יעקב אבינו ואמר ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד אמרי רבנן היכי נעביד וכו' התקינו שיהיו אומרים אותו בחשאי. **ובס' פי'** שאמנם בדרך גילוי לא גילה יעקב את הקץ אך בדרך סתום גילה יעקב ואמר ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, ובזה הביא והכניס הכח שגם בהסתר ובחשאי יהיו יכולים להגיע ולפרסם כבוד מלכותו בעולם. והשבטים אמרו שמע ישראל ה' אלו' ה' אחד, יחוד השלם, זה יהיה בעת הגאולה בזמן הגילוי כאשר יתקיים ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, ויהיה השם שלם, ועתה בגלות ניתן הכח להגיע לזה גם בחשאי ובלחישא לומר בשכמל"ו, נגיעה בהתגלות העתידה. וכח זה השריש יעקב בבני ישראל בירידתם למצרים לגלות, ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב וגו', שיהיו יכולין להחזיק מעמד בכח שמות בני ישראל כמ"ש **השפת אמת** [וישב כ"מ]. זהו חשיבות שמותם שיהיו יכולין לומר ברוך שם וכו' ולהגיע לדביקות גם בתוך ההסתר.

ועתה עומדים ביום קודם ימי החנוכה, ואי' **בתיקוני זוהר** [תיקון י"ג, כ"ט:] ואיהו הוד תמנא יומי דחנוכה, לארבעה ועשרין יומין, דאינון ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, ומיד נעלה זית טרף בפיה, שרץ כ"ה על ישראל בכ"ה בקסלו, ואלין אינון כ"ה אתנון דחידא, דאינון שם ישראל וגומר, ודא איהו חנוכה חנ"ו כ"ה. היינו שימי ההכנה לחנוכה הימים שמר"ח כסליו ועד חנוכה הם כ"ד ימים כנגד כ"ד אותיות שבפסוק בשכמל"ו, וחנוכה כנגד הפסוק שמע ישראל וגו' שיש בו כ"ה אותיות. וכן אי' **בשפת אמת** [חנוכה תרס"ב] ואמרו מזוזה בימין ונ"ח משמאל כי בפ' שמע והיה אם שמוע הוא מלכות שמים כמו שהיה אחרי יציאת מצרים שנעשו בני חורין וקבלו עליהם עומ"ש שלימה. כי בחנוכה מתנוצץ אור הגאולה, כמ"ש ערכתי נר למשיח, וכדאי' בבריאת העולם במד' [רבה בראשית פ"ג] מהיכן נבראת האורה, אמר לו מלמד שנתעטף בה הקדוש ברוך הוא כשלמה והקדיק זיו הקדרו מסוף העולם ועד סופו. אמרה ליה בלחישא, אמר לו מקרא מלא הוא עושה אור כשלמה, ואף אמרה לי בלחישא, אמר לו כשם ששם ציה בלחישא כך אמרתיך לך בלחישא. ואי' [תגיגה י"ב.] שאותו האור נגנו לצדיקים לעתיד לבוא, ובחנוכה מתנוצץ זה האור, אמנם בימים אלו של ההכנה לחנוכה הוא בלחישא, בבחי' בשכמל"ו, כי השי"ת הסתיר האור בעולם ונתעטף בו ביחוד בגלות ובזמן הסתר, ויש הכח לעורר התגלות שם כבוד מלכותו יתברך בכח שמות בני ישראל.

ויוסף הצדיק ג"כ הביא כח הדביקות בתוך ההסתר ואף שהיה במצרים ובבית הסוהר אי' ויהי ה' את יוסף וגו', שהיה לו דביקות בהשי"ת ושרתה עימו שכינה. ואי' **בוזה"ק** [בתיקונים כ' כ"א] שיעקב אבינו בבחי' שבת ויוסף בבחי' תוספת שבת, ובתפילת השבת או' מזמור שיר ליום השבת מזמור שיר לעתיד לבוא לים שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים. א"כ יש גם בחי' תוספת שבת לגאולה ומבקשים שעוד מקודם הגאולה נזכה לתוספת שבת ויהיה לנו שייכות לגאולה ליום שכולו שבת גם בתוך ההסתר, וזהו בכוחו של יוסף להביא כח ההתגלות גם בעת הלחישא, בגלות.

ובהלכה מובא [שו"ע ס' רס"א ובמשנ"ב שם] שתוספת שבת יכולים לקבל רק בדיבור, ואם יישן האדם כל ער"ש עד השקיעה הרי לא קיים תוספת שבת. זהו הרמז שכמו כן בכדי להשיג תוספת שבת של הגאולה צריך האדם לעורר עצמו ולא לישון, כי בשינה אינו יכול לקבל תוספת השבת. ואכן אצל יוסף אי' והוא נער את בני בלהה וגו', ואי' **בשפת אמת** [וישב תרנ"ז] ואמרו חז"ל שהי' עושה מעשה נערות וכו', נער הוא נקרא ע"ש שצריך תמיד התעוררות מחדש. שהיה ליוסף כח ההתעוררות ובזה השיג כח תוספת שבת של הגאולה. ועתה בימים אלו מקודם החנוכה יש להתעורר ולהביא כח הגאולה תוך ההסתר.